

naar det ærede Medlem taler om en obligatorisk Ydelse af Brændsel og Procenttillæg, som den nuværende Minister har maattet give Slip paa. Jeg er ikke ganske klar over, hvad det ærede Medlem mente, for paa et senere Tidspunkt talte han om Ministerens Tvangsforanstaltninger. Ja, kan man gøre det? Det, som her omtales som Tvangsforanstaltninger, er jo i Virkeligheden det, som det ærede Medlem sammen med mig for øvrigt anser for det gode Princip i Loven, nemlig dette, at der siges til Kommunerne: I skal gøre det. Det ærede Medlem var saaledes ikke heldig, for saa vidt som det ikke klart fremgik, om han nu er Tilhænger af obligatorisk Ydelse af Brændsel og Procenttillæg, eller om han mener, det vilde være bedre at have Skøn. Det, jeg hæfter mig ved, er dette: Hvorfor hovere over, at den nuværende Indenrigsminister har maattet forlade den obligatoriske Ydelse? Det ærede Medlem maatte jo ogsaa i sin Tid forlade for det første Hjelpekassehjælpen, som det ærede Medlem til Trods for de betydeligt højere Takster foreslog; og foruden Hjelpekassehjælpen maatte han forlade Forskels-hjælpen, som fra hans Side var foreslaaet paa en saadan Maade, at den skulde ned-sættes hvert Aar, og vi fik en 4—5-aarig Nedgang af den.

Naar det ærede Medlem ogsaa er noget tilbøjelig til at haane Udvalgsflertallet eller nærmere bestemt mit Parti, fordi vi var gaaet ind paa at gøre disse Ting afhængige af Skøn, vil jeg sige: Ja, men det kunde jo være en udstrakt Haand til det ærede Medlem. Efter hans Udtalelse ved første Behandling vidste vi jo, at det ærede Medlem ikke kan gaa saa højt op, som her er Tale om; vi maatte se at komme det ærede Medlem i Møde. For os er det altid Realiteten, det gælder om, for os er det kun dette at komme de gamle til Hjælp helst allerede i Aar; for os betyder dette saa uendelig meget, at vi for at opnaa dette ikke skal være Principryttere, men netop saa vidt muligt søge at komme ned dér, hvor det ærede Medlem staar.

Naar det ærede Medlem ligeledes er indigneret over, at vi forlader den jævnt glidende Skala for Fradrages Vedkommende, og kalder den nuværende Skala for en Hoppeskala og siger, at det er et overordentlig stort Tilbageskridt, saa skal jeg gerne indrømme det ærede Medlem, at det maaske teknisk set kan være Tilfældet. Men for os gaar nu en Gang Livets Krav forrest. Om saa en Matematiker kan sidde og udregne noget, der er mere teoretisk korrekt, er for os af mindre væsentlig Be-

tydning. For os gælder det blot om, hvorledes man behandler de gamle bedst. Naar man kan benytte Trappeskalaen under Skatteligningen — og dér søger man jo ikke ned for at finde enhver 10-Krone Seddel, en Skatteyder har —, og naar de Konservative selv forleden Dag foreslog her i Tinget at benytte Trappeskalaen ved Konjunkturtillæget, naar det saaledes er muligt paa andre Omraader, saa kan jeg ikke indse, at det skulde være saa særdeles galt i dette Tilfælde. Praktisk siger man jo, at Fradragsbeløbet for Hovedstaden er 200 Kr., men vi vil ikke have, at Myndighederne, fordi en Mand tjener 10, 20 eller 30 Kr. mere, skal komme og sige: Haps, nu kommer Staten og vil have sin Del. Vi siger, den gamle skal have Lov til at tjene fra 200 til 299 Kr. uden nogen Forandring; og selv om det ærede Medlem kan have Ret i, at det teknisk set kunde være bedre med den nuværende Maade, føler jeg mig overbevist om, at de gamle er betydelig mere tilfredse med den af Flertallet foreslaaede Ændring.

Dér siger det ærede Medlem, at han skal ikke kritisere Størrelsen af det fradragsfri Beløb. Det takker jeg for, det synes at være en udstrakt Haand, saa at man med Hensyn til Skalaen nok kan finde et Forlig, som byder de gamle lige saa meget som nu. Det er jo givet, at hvis man forhøjer det fradragsfri Beløb med 100 Kr. fra det, Mindretallet har foreslaaet, saa naar man akkurat det samme for de gamles Vedkommende som det, her er foreslaaet.

Saa siger det ærede Medlem, at han vil ikke være med til at give Adgang til Aldershjem for saadanne Mennesker, som er syge og svage og derfor kunde sammenstilles med Aldersrentenydere. Ogsaa dér var der jo Indignation i det ærede Medlems Stemme, og det ærede Medlem manede til den største Varsomhed. Ærede Medlemmer i dette høje Ting ved, at det, det i Øjeblikket drejer sig om, er 20 Mennesker i København og nogle enkelte paa Landet, saa det i alt vil være 40—50 Mennesker, som man vil hjælpe ad den Vej, og som oven i Købet skal betale Kommunerne, hvad Kommunerne faar ind for en Aldersrentenyder efter Taksterne, som af Regeringen er fastsat. Lad saa være, at Kommunalbestyrelsen overfor disse Mennesker, som ikke maa være i Stand til at skaffe sig Livets Ophold andetsteds — og for hvem der maa være en Grænse for, hvad de ejer —, tager praktisk paa Tingene og siger: Hvor skal vi gøre af dem? Vi har de store Hjem, lad dem dog endelig komme derind. Mange Landkommuner vilde modtage dem med Glæde, fordi man mange